

Kabdebó Tamás

Három apokrif

1. Szent Péter saruja

Kutya meleg volt és már órákat gyalogoltak a Genezáreti-tó felé, mely majd enyhet hozand mindnyájuknak. Az Úrjézus elől ment, egy lat cseresznye volt a tarisznájában, azt szemenként elosztogatta a mögötte poroszkáló apostoloknak. Péter, amikor az utolsó cseresznyét is lenyelte, magostól, hogy semmi se vesszen kárba, felkiáltott: „Mester!”

Az Úrjézus bölintott. Rögtön tudta, hogy ennek a majdani kösziklának a jobb lábán elszakadt a saru szija. Az apostol tunikájába törölte izzadt homlokát: „Mester, így nem tudom folytatni az utat. A kövek föltörnék a jobb lábam. Segíts rajtam!”

„Ne csüggedj!”, válaszolta az Úrjézus és mivel Isten is volt, meg ember is, köntösének sarkával ő is megtörölte gyöngyöző homlokát. Péter már a földön ült végigkérdezvén apostol-társait, kinek lenne-volna legalább egy arasznyi spárgája, amivel ideiglenesen pótolni lehetne az elvásott kecskebőrt. De hát nem volt senkinek semmije. Az Úrjézus felemelte tekintetét és jobb kezét. Azon a mutatóujj a távolba mutatott. „Jó szolgám, Péter. Ne csüggedj, ha mondom. Amott jó fehér szamarán ülve egy szamaritánus. Vándor varga a jámbor. Mihelyt ideér, megkérjük, és visszavarra saruszíjadat.”

Fülöp apostol, aki közvetlenül Péter mellett, a Mester mögött állt, felsóhajtott: „Engem a sasszememről ismernek. És egy fia szamaritánust nem látok az úton.” „A kanyarban van, egy mérföldre innen. Szamara az útszéli papsajtot bóklássza.” Nos, mielőtt az Úr követői elszámolhatták volna a 666-ot, feltűnt a jámbor varga, azután oda is ért. Megfoltozta, összevarrta Péter saruját. „Jóember”, mondá az Úrjézus, „nincs nálunk egy árva garas sem fizetségül. De biztosíthatlak, szamaradnak minden este találsz majd abrakot, akárhol légy. A sivatagban azért ne töltsd az éjszakát.” Ment hát a szamaritánus a dolgára, és akárhová ment, abrakot mindenütt talált. Egyszer egy szegény zsidóemberre akadt, akit a rablók jól helybenhagytak. És arab létére segített rajta.

2. Szent János tüze

Lévén a legfiatalabb, Szent Jánosra hárult a tüzrakás, tüzgyújtás feladata. Cesareában voltak akkor az apostolok, nem messze Pilátus büszke nyári palotájától. Az Úrjézus egy nagy datolyapálma árnyékában ült, az öszö-vetségi szentírást olvasta, holott betéve tudta az egészet, de így akarta bátorítani az írástudó apostolokat – öten voltak ilyenek –, hogy hasonlóképpen cselekedjenek. Hal volt bőven. András egy nagy szákkal a fővenyre tette

öket, Tamás bicskájával lekaparta a pikkelyeket, Kiszakab nyársakat faragott és fölfűzte rájuk a halakat. János azonban elkomorodott. Nem volt nála sem kovakő, sem tapló, ujj csettintgetésével pedig ugyancsak nem tudott tüzet csíholni. Az Úrjézus látta, hogy baj van. „Jani fiam, ha megígéred, hogy minden nap holtodiglan elolvasol egy passzust a Szentírásból, akkor tűzhöz juttatlak.”

„Hogy megígérem-e, drága mester! Hát persze, hogy megígérem, de még azt is, hogy a jelenlegi dolgokról is írok majd jó néhány passzust.” Az Úrjézus felállt a körül. „Menj a palota tülso végébe. A zelóták betörték az egyetlen üvegablakot. Az üveg nagyon drága, de már fel van találva. Szóval, szerezz onnét két üvegcserepet, és hozd ide a rözserakáshoz.” János apostol, ahogy kellett, úgy cselekedett. Az Úrjézus élükre rakta az üvegcserepeket, alájuk néhány szalmaszálát. A nap sugarai fészket raktak az üveg élén, a szalma áttüzesedett, lángra lobbant, aztán a rözsén volt a sor, végül a fahasábokon. A hal porhanyósra sült, belakmározta. Pilátus azonban éppen a pitvarában hűsölt, amikor János az üvegcserepeket elvitte.

Utána küldött egy rabszolgát, hogy kikutassa, miféle az üveglopó. Visszajött azzal a hírrel, hogy galileai és rokona a híres rabbinak, Jézusnak. „Na jó, majd lefűlel-tetem valamennyit, de elsőként Jézusnak kapom el a frakkját.”

3. A legutolsó utolsó vacsora

Az utolsó vacsora közel kétezredik évfordulóján, egy bizonyos csütörtökön, az Úrjézus összehívta az apostolokat a mennyben, hogy az emlékezetes estét megünnepejjék. Az Isten számtalan csarnokainak egyike

tökéletes mása volt az egykori jeruzsálemi háznak, mely egyemeletes volt, lapos tetős, adobé téglából épült, falait fehérre meszelték és vastag tölgyfadeszkából készült bejárati ajtaja. Az apostolok félkörben ültek a lapos asztalnál, az étkeket felfekvő testhelyzetben vették magukhoz, mint az a Római Birodalom távolabbi sarkaiban is szokás volt. Az Úrjézus körüljárta a szemét a lelkeken – kiket azért egykor testi valójukban is látni lehetett – majd fölemelte a kelyhet...

...mikor kopogtatás hallatszott a tölgyfaajtón. Az Isten szeme mindent lát, az Úrjézus tehát látta a kopogtatót, mielőtt ajtót nyitott volna. Az apostolok azonban ágaskodtak, fürkészték, ki áll a már nyíló ajtóban? „Gyere ide be, fiam!”, mondta az Úrjézus, és szent kezét (melyen közel kétezer év után is látszottak a szögek verte sebek helyei) a jövevény fejére tette. „U!”, „Ah!”, „Nem!”, „Ezt mégse!”, hallatszott az apostolok szájából. „A gaz Iskariót, aki elárulta az Urat!”, mondá Jakab apostol mérgesen.

Az Úrjézus hátrafordult. Nem szólt egy szót sem, de a szeme azt mondta a többi hűséges apostolnak: „Kuss!”. És ezek elhallgattak, visszaültek a helyükre. „Fiam, Júdás. Igaz, hogy elárultál engem azon a sziklasúlyú napon, de meg volt írva, hogy meg kell halnom. Ha te nem adsz a poroszlók kezére, akkor megtaláltak volna ők amúgy is. Hiszen nem rejtettem, áldozatom önkéntes volt. Nos, hát eszköz voltál, kétségtelenül, hibát követtél el, de nem kívánom, hogy a gyehennán bűnhődjél az idők végezetéig.” Kissé vonakodva bár, de az apostolok helyet szorítottak az asztalnál Iskarióti Júdásnak, s immár tizenketten emelhatték serlegüket az Úrjézusra, az Úrjézussal.

Cseh Róbert:
Deform
2005

Quadrige -
Gönczi Galéria

